

Осветлението беше приглушено и създаваше усещане за подземен шик. От скъпата стереоуредба звучеше музика за фон. От едната страна на помещението имаше дълъг сребрист бар, осветен в неоновосиньо. Около просторния дансинг бяха разположени ниски маси и модулни дивани. Стените излъчваха мрачно рубинено сияние.

Беше сряда и в началото на вечерта нямаше много хора. Но до полунощ клубът беше препълнен с богати мъже и красиви жени. Посетителите всъщност изглеждаха така, сякаш бяха наети от агенцията за актьори и статисти „Сентърл Кас-тинг“. Всички пиеха шампанско, сервирано от красивите хостеси, облечени в сексапилни къси панталони. Имаше отделна хостеса за всяка маса. Тук клиентите не се редяха на опашка на бара за пиене.

Двете с Джас отсервирахме празните чаши и ги носехме на бара. Тя беше пълна с информация и сякаш познаваше всички в клуба. Докато работехме, тя обясняваше кои са хората, седнали на различните маси – от руски олигарси през европейски благородници до известни финансисти.

- Това е най-желаната маса – каза тя и посочи към центъра на ВИП зоната. Масата беше разположена точно срещу пулта на диджея, местоположението ѝ бе отлично. - Струва десет бона, за да я наемеш за вечерта.

Подсвирнах тихо и разгледах хората, които бяха седнали на масата – двама атрактивни мъже от Близкия изток, които по моя преценка бяха около двадесетгодишни.

- Кои са те?

- Саудитски принцове. Поне така чух.

Мъжете наблюдаваха с хладна незаинтересованост трите красиви жени, които започнаха да се въртят в кръг пред тях.

- А момичетата?

- Златотърсачки. Винаги има по няколко такива момичета тук, които търсят добра партия. Управителят ги пуска, защото са привлекателни, а богатите мъже обичат да са заобиколени от красиви жени.

Това сякаш бе правилото на клуба – или влизаш, защото си богат, или защото си красив. А в много от случаите посетителите, изглежда, попадаха и в двете категории. Проява на елитарност в най-лошата ѝ форма.

Джас кимна към двама грамадни мъже, които стояха от едната страна на масата и я наблюдаваха с професионална бдителност.

- Предполагам, че това са бодигардовете.

Сякаш бях попаднала в друг свят.

В един часа след полунощ настана раздвижване. Бях на бара заедно с Джас, привидно връщах събраните чаши, но всъщност слушах клюките ѝ. Вдигнах поглед и останах изненадана, щом видях кой влиза в клуба – това беше мъжът, когото вчера срещнах в „Канари Уорф“, тъмнокосият изваян модел на Келвин Клайн, който настояваше да се види с Дънкан Ноубъл.

Той изпъкваше сред всички останали, точно както и вчера. Главната причина беше поведението му, което показваше, че не му пука за нищо. Повечето от останалите мъже в клуба носеха костюми, но той отново беше екстравагантно облечен в тъмни панталони и изискана бяла риза. Напомняше ми на френски кавалер от седемнадесети век. Върху ризата имаше черно кожено яке. Беше ясно, че се облича както си иска, както правят хората, които нямат какво да доказват на околните.

Наблюдавах го, докато преминаваше през клуба. Изглежда, познаваше всички посетители. Спря да поговори с няколко души и накрая се разположи на една маса във ВИП зоната. Това бе едно от най-хубавите места в заведението и навярно беше запазено за него.

- А този кой е? – кимнах аз към него, а Джас проследи погледа ми.

- Това е Александър Ноубъл. Неговото семейство притежава това място.

Това разкритие ме обърка за миг. И тогава изведнъж всичко си дойде на мястото – начинът, по който говореше за Дънкан Ноубъл, наричаше го „старецът“. Тогава не ми хрумна вероятността да се обръща така към баща си.

Но пък никога не бих предположила, че Александър беше брат на образования и консервативен Джайлс.

- Значи това е братът на Джайлс? – попитах аз, за да се уверя, че съм разбрала правилно.

- Да. Алекс е няколко години по-малък. Мисля, че е на двадесет и две. Изобщо не прилича на Джайлс. Алекс е истински играч. Той идва повечето вечери и винаги е заобиколен от жени, които благоговаят пред него. Получава някоя от най-добрите маси в заведението и харчи цяло състояние за шампанско.

Отново погледнах Александър Ноубъл. Определено не приличаше на по-големия си брат – ако Джайлс беше излязъл от брошура на Ралф Лорън, то Алекс беше по-скоро от „Гес“ или „Дизел“. В момента се беше излегнал на мястото си и изглеждаше отегчен. На масата му имаше още трима души – мъж със светлокестенява коса, бебешко лице и румени бузи, и две блондинки, които изглеждаха доста скъпо облечени.

- А кои са тези хора с него? – попитах аз и се намразих заради интереса, който проявявам.

- Лондонски аристократи – каза Джас и отметна косата си с театрален жест. Повдигнах вежда, което беше знак, че очаквах повече разяснения. - Знаеш този тип хора. Израснали са в централните квартали „Кенсингтън“ или „Челси“, имат богати родители, учили са в едни и същи училища и са посещавали едни и същи ски курорти. А сега ходят в едни и същи клубове.

- Но днес е работен ден. Те не ходят ли на работа?

Тя се засмя.

- Е, ами това, изглежда, не им пречи.

Погледнах я в очакване на по-подробен отговор.

Тя въздъхна.

- Момичетата обикновено работят в пиар сферата, в галерии или в модата. Наели са ги на работа заради връзките, които имат, затова на никого не му пука,

ако се появят със зачервени очи. Момчетата просто изсмъркват една линия за енергия. А другите са деца, които имат попечителски фонд, като Алекс Ноубъл. Такива като него няма нужда да работят.

Отговорът ѝ ме заинтригува още повече. Но преди да успеем да продължим с разговора ни, пред нас от нищото се появи Мел с гарвановочерната коса.

- Проблем ли има момичета? – Нито една от нас не каза нищо, затова тя продължи: - Така си и мислих. Защо не спрете с говоренето и не се захванете за работа? Чашите няма да се отсервират сами.

Останалата част от вечерта мина сравнително бързо. Малко преди клубът да затвори, аз вървах към бара, а един пиян banker падна от стола си и заля цялата ми туника с бира.

Джас разгледа пораженията и сбърчи нос.

- Това вони. Най-добре се преоблечи. В шкафчето ти има още една туника.

Бързо отидох в съблекалнята. Не очаквах там да има някой по това време и още с влизането започнах да събличам блузата си, за да спестя време.

- Не се притеснявай от мен – каза един развеселен мъжки глас.

Набързо дръпнах туниката си надолу и се заковах намясто в мига, в който видях Александър Ноубъл пред себе си. Беше възседнал пейката, която минаваше през средата на стаята, и изглеждаше като излязъл от картина – тялото му беше идеално симетрично, а черната му коса бе небрежно разрошена.

За миг се почудих какво прави тук. Тогава, сякаш за да отговори на въпроса ми, той се наведе, тъмната му копринена коса падна върху лицето му и изсмърка една линия кокаин.

Нямах опит в това, но съм гледала достатъчно филми и телевизионни предавания, за да знам какво се случваше пред очите ми. Той метна главата си назад, а аз наблюдавах как наркотикът влиза в тялото му. Избърса ноздрите си и ме погледна, а леденосините му очи бяха още по-ярки.

Част от мен искаше да му каже, че не трябва да бъде в съблекалнята, че тя е само за служители, но след това си спомних, че той беше син на собственика. Вероятно можеше да ходи където си поиска.

Той ме разглеждаше очакващо и осъзнах, че все още просто стоях на мястото си и го гледах втренчено.

- Извинявай – промърморих аз. - Трябваше да сменя блузата си.

- Ами давай. Никой не ти пречи.

С нищо не показваше, че възнамерява да си тръгне, затова нямах друг избор, освен да отида до шкафчето си. Оставих вратата му отворена, за да се прикрия от него, докато се преобличам.

Щом приключих и затворих вратата, видях, че ме гледа с намусено изражение, а вълчите му очи ме изучаваха внимателно. Минах покрай него, а той се изправи и застана пред мен, блокирайки пътя ми с огромното си тяло.

- Откъде те познавам? – Гласът му беше като мед – да, елегантен, но в същото време нисък и пресипнал, в контраст с грубоватия му външен вид. Тъкмо щях да му кажа къде ме беше виждал, но изражението му се проясни: - Сетих се. Видях те вчера в „Канари Уорф“. Ти си дъщерята на шофьора, нали?

Имаше нещо подигравателно в начина, по който изрече думите, което ме накара да застана нащрек.

- Точно така. Аз съм Нина. Нина Бакстър.

- Госпожице Бакстър. – Той леко кимна за поздрав, а дългата му тъмна коса падна върху остриите му скули. - Изключително ми е приятно да се запознаем. Баща ми ми е разказвал много за теб. – Той протегна ръката си. - Между другото, аз съм Алекс. Алекс Ноубъл.

Поколебах се за миг и след това поех ръката, която той ми подаде. Хладните му пръсти хванаха моята леко влажна ръка. Всичко в него изглеждаше толкова спокойно и под контрол, а от самото начало на срещата ни аз се чувствах неловко и не знаех как да се справя със ситуацията.

- Син съм на Дънкан Ноубъл – добави той, защото вероятно разчете погрешно моето мълчание и го сметна за объркване. - В случай че се чудиш.

- Знаем кой си. – Усетих как се изчервих в момента, в който думите се изплъзнаха от устата ми, защото прозвучаха, сякаш бях разпитвала за него.

Всичките ми надежди, че щеше да остави нещата така, се изпариха, щом видях как повдигна една си вежда.

- Нима? – провлечено попита той. - Значи сме си написали домашното.

- Просто едно от момичетата ми обясняваше кои са клиентите. Това е.

- Хм – отвърна той, но очевидно не ми беше повярвал. - Както кажеш.

Погледът му отново се плъзна по тялото ми. Разглеждаше ме и ме оценяваше по откровено сексуален начин. Усещах, че беше прекалено близо до мен - в личното ми пространство. Преглътнах шумно. Знаех, че трябваше да сложа край на това, но все още не можех да го направя. Тогава той приближи още повече и посегна с ръка зад мен. Отне ми секунда, за да разбера, че се опитваше да ме хване за задника.

Това беше прекалено. Инстинктивно направих стъпка назад и се опитах да увелича разстоянието помежду ни.

- Какво, по дяволите, правиш?

Смятах, че гневният ми тон щеше да го засрами, но той остана невъзмутим. Наклони главата си на една страна и започна да ме изучава изпод тежките си клепачи.

- Какво правя, според теб?

Скръстих ръце на гърдите си.

- Съвсем очевидно е.

- Така ли? – На устните му заигра весела усмивка. - Защото оставам с впечатлението, че според теб се опитвах да те опипам. А всъщност исках да...

Преди да успея да го спра, той отново протегна ръка зад мен, точно както преди малко. Усетих как ръката му докосва панталона ми и после се отдръпва. Нямах представа какво правеше, докато не издърпа ръката си, в която държеше оранжев стикер с надпис: „Десет процента отстъпка за поръчки на едро“.

Вдигнах поглед и видях, че той очаква момента, в който щях да проумея, че се беше опитал да ми направи услуга, а не да ме опипа, както бях предположила.

Усетих как лицето ми отново се изчервява. За първи път в живота си не знаех какво да кажа.

- О, и ми имай доверие – каза той, без да полага никакви усилия да скрие факта, че се наслаждава на моето смущение. - Няма нужда да задявам нищо недозиращите жени тайно. Има цяла опашка от момичета, които се молят да попаднат в леглото ми.

Той смачка стикера и го хвърли в близкия кош за боклук, преди да успея да се извиня. Ако аз бях пробвала да оцеля коша по този начин, хартиятката със сигурност щеше да отскочи и да падне на пода, но той улучи целта безпроблемно. Отново кимна леко с глава:

- Беше ми приятно да се запознаем, госпожице Нина Бакстър.

След това се обърна и си тръгна.

Едва тогава осъзнах какво бях направила – не само унижих себе си, но и обидих сина на собственика. Той, изглежда, не се засегна, но какво щеше да се случи, ако все пак се оплачеше? При тази мисъл освен от големия си срам, бях внезапно обзета от ужаса, че щях да изгубя работата си.